Anul al 54-lea | 14 Pagini | EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate: 6 lei | 14 Pagini | Nr. 241 Joi 2 Septembrie 1937
P IIII
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

FONDATOR:
LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE
LA
„VESELIA"
„UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI"
ZIARUL CĂLĂTORIILOR
Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

DIRECTOR:
STELIAN POPESCU

Ca să se știe

Dintr'un articol apărut în „Prager Presse" și din informațiunile publicate despre lucrările consiliului Micii Ințelegeri, întrunit la Sinaia, rezultă eventualitatea unei hotăriri absolut inadminisibilă și în principiu și în speță.

Ea ar constitui o gravă spărtură în integritatea tratatelor de pace.

A lua în considerare cererea Ungariei pentru egalitatea de înarmare, însemnează a primi discuțiunea asupra unei clauze clare și precise, prevăzută în tratatul de la Trianon în interesul exclusiv al păcii, și a zădărnici cea mai importantă garanție împotriva unei recidive a agresiunii din 1914.

A admite, fie chiar în parte, o asemenea cerere, însemnează, în primul rând, încuraja rebeliunea săvârșită contra tratatului dela Trianon prin înarmarea progresivă, recunoscută oficial prin defilările armatei maghiare în fața unor șefi de guverne străine; iar în al doilea rând, a stabili un precedent ale cărui consecințe funeste sunt ușor de înțeles, dar greu de evaluat.

Este straniu că se vorbește despre garanțiile ce ar da Ungaria asupra bunei sale credințe. Cu alte cuvinte, că înarmarea sa va fi un scop — consolidarea prestigiului — și nu un mijloc — consolidarea instrumentului indispensabil spre a-și afirma și mai vârtos revizionismul pe care nu scapă nici un prilej să-l propage și să-l spere.

Dar cine ar mai putea să aibă încredere în seriozitatea și eficacitatea unor garanții convenționale date de Budapesta, când istoria celor din urmă douăzeci ani este plină de violări ale garanțiilor create prin tratatele de pace?

Trecutul nu mai constitue oare cel mai sigur îndreptar pentru viitor?

Experiența nu mai cere preveder ?

Amăgirile precedente nu obligă la înlăturarea altora?

Lipsa oricărei reacțiuni efective contra bruscărilor obligațiunilor internaționale constatată în atâtea cazuri, nu impune respingerea, de plano, a oricărei încurajări în această direcțiune, fatală mai presus de toate păcii, care trebue să domine orice gând și orice act în politica internațională?

Cine ar putea să uite vreodată că Ungaria a fost vestejită de Societatea Națiunilor, ca fiind direct răspunzătoare atât de fabricarea banilor francezi tocmai spre a se înarma în disprețul tratatelor de pace, cât și de asasinarea regelui Alexandru și a ministrului Barthou spre a periclita pacea, fără să mai vorbim de alte abuzuri cu caracter internațional, care, departe de a constitui un gir pentru lealitatea sa, o recuză în mod absolut dela orice presupunere de bună credință?

Dar, afară de aceste considerațiuni de înalt ordin internațional și moral, există un fine de neprimire ca o asemenea cerere să figureze la ordinea zilei în vreo conferință a Micii Ințelegeri.

Dacă cele trei state aliate sunt înarmate, este numai pentrucă Ungaria suferă de febra revizionistă și justifică orice profilaxie în interesul lor și al păcii.

Cine însă amenință pe Ungaria? Când s'a produs vreo pretențiune de orice fel împotriva integrității sau independenții sale politice și economice?

Atunci, care poate să fie explicația voinței de a se înarma impunându-și imensele cheltueli de care era scutită în trecut, — dacă nu acel revizionism acut, căruia Mica Ințelegere nu trebue cu nici un chip să-i aducă nici o picătură de apă la moară?

Să ia aminte cei răspunzători, toți cei răspunzători. Țara li-o poruncește.

Ce s'a intâmplat?!

Sunt cetitori cari cred, că un ziarist știe, sau măcar trebue să știe, tot ce se întâmplă în lumea asta, dar mai ales în țara noastră, și că este obligat să spună și cetitorilor ziarului său ceeace știe el.

Intr'un regim normal și într'o vreme când lucrurile se petrec așa cum o minte cumpănită le concepe, așa ar trebui să fie. In vremuri anormale însă, și când foarte deseori omul normal se crucește de tot ce vede și de tot ce aude că se întâmplă, nu trebue nimeni să-și mai facă sânge rău că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie, dacă mai ales nu este hotărît sau nu este în stare să reacționeze într'un chip oarecare.

Nu trăim oare noi de atâția ani sub regimul ilegal al stării de asediu și al censurii, așa cum nu trăește nici un popor care se pretinde că stă sub un regim democrat,

Dacă ar fi să scriem și să redăm tot ce se spune, ori tot ce se aude, sau măcar tot ce știm sigur că s'a întâmplat, ei știu bine că nu am putea din cauza stupidului regim în care trăim, care ne împiedică samavolnic să spunem chiar lucrurile perfect adevărate, chiar cele absolut corecte și cari, dacă ar fi cunoscute, ar servi și la moralizarea țării și la întărirea prestigiului celor ce conduc destinele neamului nostru.

Cetitorii știu că tăcerea ziarelor este datorită, — în afară de regimul la care este supusă presa nesprijinită de opinia publică, — sau temerei, sau interesului care de multe ori are explicațiile sale destul de străvezii.

Pe noi nu ne pot bănui că vreun interes oarecare ne-ar mâna să ascundem anumite lucruri necesare să fie cunoscute de opinia publică, iar cât despre frica de a spune aceea ce trebue, suntem convinși că cetitorii noștri își dau seama că pentru noi nu există o astfel de frică. Ceeace există însă, este imposibilitatea în care ne găsim de a putea înfrânge singuri forța brutală și capriciul desgustător, care ne împiedică de a ne face datoria.

Eu sunt zilnic insultat în modul cel mai trivial, dar censura nu împiedică pe nimeni să facă o ast-fel de infamie, pe când sunt censurate articolele mele, prin cari vreau să arăt că nu se servește nici legea, nici morala atunci când un personaj ministerial părăsește scaunul pe care, din nenorocire, a stat și trece în capul unei instituții particulare în legături strânse de afaceri cu aceea ce a reprezentat până acum.

De aceea cetitorilor cari ne întreabă ce s'a întâmplat în ultimele zile, când vuește lumea de știri de tot felul, noi le răspundem că poate se va fi întâmplat ceva, că poate vom fi auzit și noi ceva, că poate se va vedea în curând ceva, dar vremea și regimul ne opresc brutal să spunem ceva, ori ne cere să spunem pur și simplu : NIMIC.

Cu acest răspuns sper că am făcut pe cetitori să știe ori să înțeleagă de ce nu spunem NIMIC. Când ei vor fi în stare să ne ajute ca să putem spune aceea ce vor să știe, le vom spune tot, absolut tot, fără nici o rezervă, pentrucă neamul acesta trebue odată să fie mântuit de pacostele care s'au abătut asupra lui, ca odinioară plăgile asupra Egiptului.

Cine își închipue că, impunând cu forța brutală tăcerea sau ascunzând prin toate mijloacele aflarea adevărului, poate salva o situație, se înșeală amar. Adevărul va isbucni cu forța elementelor naturii și va fi amar de acei cari vor fi dovediți că au împiedicat interesat cunoașterea adevărului. Răspunderea va atinge nu numai pe acei cari au ordonat măsurile ilegale, menite să suprime libertatea și drepturile garantate printr'o constituție liber consimțită de un popor doritor de progres în ordine, dar și de executorii cari au ascultat de ordinele ilegale și s'au făcut instrumente inconștiente în mâna nărăviților în rele, spre a duce țara la prăpastie.

STELIAN POPESCU

Războiul din Extremul Orient

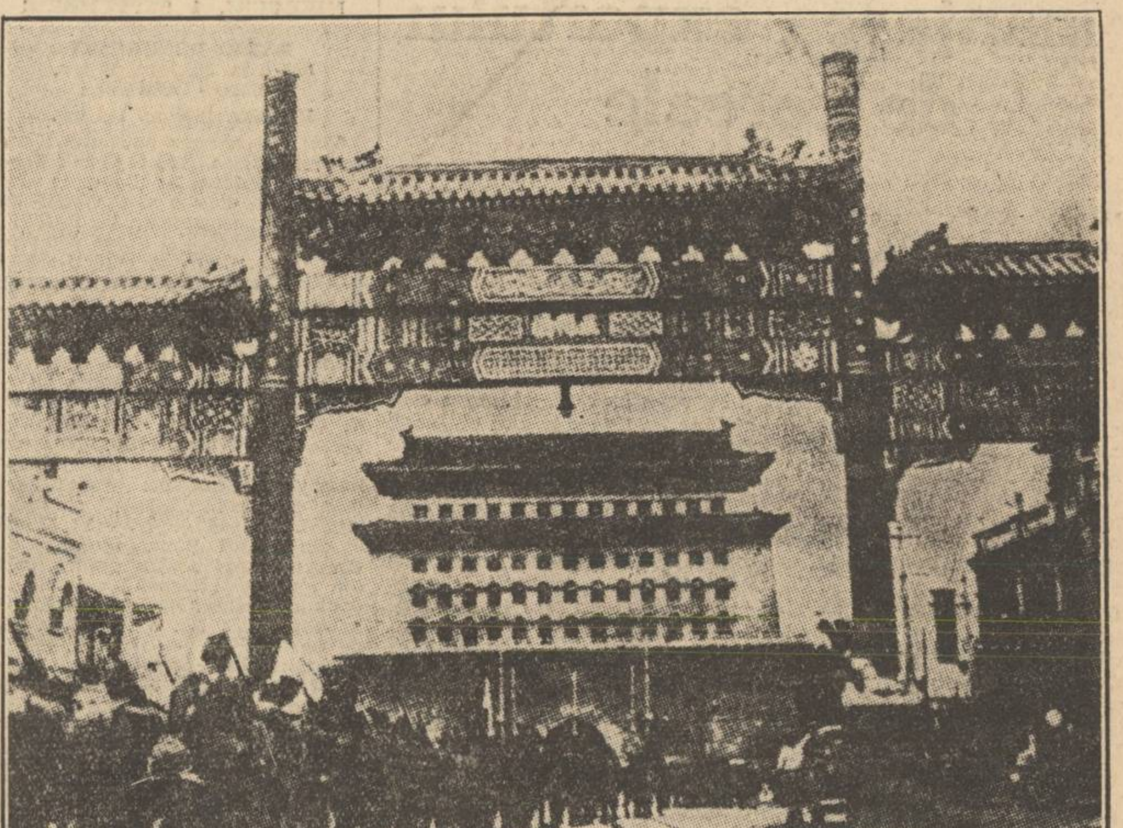

Trupele japoneze pătrund în Peking pe poarta principală

Mica Ințelegere

Conferința celor trei miniștri de externe ai statelor care compun Mica Ințelegere, s'a sfârșit ieri. Factorii conducători ai politicei mondiale au trebuit să țină seama în permanență de acest organism viu cimentat prin solidaritatea României, Cehoslovaciei și Jugoslaviei.

De aceea totdeauna guvernele celor trei state și-au dat seama că numai o perfectă unitate de vederi, numai o acțiune închegată și solidară pot constitui forța precumpănitoare în soluționarea problemelor internaționale care privesc direct ori indirect cele trei state amice și aliate.

Examinarea situației generale, pe care evenimentele din afară și problemele economice preponderente astăzi o schimbă dela an la an, s'a făcut totdeauna cu deplină înțelegere și cu perfectă armonie.

„Unirea face puterea" nu este un dicton care se aplică numai solidarității indispensabile a celor din acelaș neam și din acelaș sânge pentru binele și prosperitatea patriei .

Unirea face puterea și în cazul când trei state legate în acelaș ideal al respectării tratatelor și în aceeaș țintă a menținerii păcii, fac o politică unitară menită să-i sublinieze autoritatea și să-i mărească prestigiul. Uniți la un loc cetățenii celor trei state își servesc mai cu folos, mai pozitiv patriile lor respective.

Nori negri s'au adunat pe cerul politicii internaționale; din toate colțurile lumii telegramele prevestesc evenimente dătătoare de neliniște. Mai mult ca oricând este nevoe de consolidarea acestei alianțe politice a cărei țintă supremă este pacea, pacea cu respectarea tratatelor, pacea cu integritatea fruntariilor.

Mai mult decât siguri că și din conferința ce s'a sfârșit ieri va reeși acelaș acord, aceeaș unitate de vederi nedesmințită, noi privim cu încredere viitorul menit să ne aducă liniștea pentru consolidarea internă, liniștea pentru rezolvirea atâtor mari probleme românești, ce nu pot fi rezolvate decât într'o epocă de pace.

Un cuvânt despre fondul valorificării

Am examinat în repetate rânduri condițiunile în care a înțeles guvernul să întreprindă acțiunea pentru valorificarea recoltei. De acord asupra necesității venirii în ajutorul producătorilor, spre a-i pune în cele mai prielnice condițiuni de a-și valorifica produsele, n'am putut fi însă, totdeauna de acord și cu modalitățile. Am criticat, de pildă, din primul moment, înființarea taxei de 0,90 lei pe kg. adică 9000 lei de vagon, ce se percep la toate cantitățile de grâu intrate la morile nețărănești, în scopul de-a alimenta fondul pentru susținerea prețului la grâu pe piața internă. Și am criticat-o, întâi, pentru motivul binecuvântat, că nu e logic și nu e just, ca pe deoparte să lovești cu acest bir greu de 9000 lei vagonul pe producătorul indigen, asupra căruia se răsfrânge în ultimă analiză acest bir, iar, pe de altă parte, să pretinzi că, în felul acesta, l-ai... valorificat. Dacă a valorifica înseamnă ca în loc să dai să iei, apoi foarte mulțumim de asemenea valorificare.

Și am mai criticat măsura și din cauza abuzurilor inevitabile, la care ea împinge, întâi prin categorisirea morilor țărănești și sistematice ; al doilea, prin măcinările frauduloase de grâu nețărănesc în morile țărănești. Nu s'a stăruit, însă, îndeajuns asupra altei laturi abusive și, deci, criticabile, a creierii faimosului fond și a ciudatelor lui întrebuințări. E timpul să ne oprim puțin asupra acestui punct.

Fondul pentru valorificarea grâului face parte din faimoasele „fonduri speciale", despre care ne-am ocupat regulat în anii din urmă, cu prilejul întocmirii și votării bugetelor generale ale Statului.

De multe ori aceste fonduri se alimentează cu venituri ilegale, adică cu taxe sau impozite neprevăzute în legi organice, deci contrar art. 109 din Constituție, care spune precis că niciun impozit nu se poate stabili și percepe decât în baza unei legi.

In ciuda deci, a acestui principiu înscris în Constituție, s'au înființat la noi, sub toate guvernele, fonduri speciale prin simple decisiuni ministeriale, regulamente, jurnale ale consiliilor de miniștri sau chiar numai pe bază de... uz. Prefectura de poliție a Capitalei percepe nu mai puțin de 20 de taxe, la baza cărora nu există nici măcar o decizie ministerială, iar taxa de urgență pentru pașapoarte este creiată prin uz, adică imitând taxele de urgență ale instanțelor judecătorești, care, și acestea, le-au copiat după trib. Ilfov, secția notariatului, singurul care, cel puțin, se întemeiază, o recunoaștem, pe o decizie ministerială.

Fapt e, că astfel de fonduri s'au creiat pe lângă toate ministerele și autoritățile mai importante; că ele nu se contabilizează nicăeri și nu apar, nici în bugetul general al statului, ele fiind administrate după bunul plac al șefilor autorităților respective.

Administrarea acestor fonduri este scoasă, deci, de sub orice control parlamentar, sfidează dispozițiile legii contabilității, înlăturând controlul preventiv și jurisdicția obligatorie a Curții de conturi, deși totalul lor se ridică la mai multe miliarde, constituind astfel un supra-buget — extrem de apăsător pentru masa contribuabililor — în afară de orice control și de orice bună rânduială în repartizarea sarcinilor asupra populației.

Din această categorie de impozite deghizate — ilegale — și nedrepte face parte și birul de 9000 lei la vagon pentru valorificarea grâului, care produce un venit anual de aproape un miliard lei, acoperit direct de populația consumatoare, dar cu răsfrângeri indirecte asupra producătorului — și încă asupra producătorului de grâu bun, singurul achiziționat de morile sistematice.

Toată administrarea acestui fond este lăsată la libera dispoziție a Oficiului valorificării — recte a ministerului cooperației — care dispune de întrebuințarea lui, fără a se supune nici-uneia din rigorile controlului parlamentar sau legii contabilității generale.

Iar dispoziția din decretul-lege care a creiat acest fond, că o parte din produsul fondului poate fi destinată cooperativelor funcționărești, dă întreaga măsură a absurdității și mai ales a multilateralității abuzurilor cu putință.

Acestea sunt temeiurile, pentru care veștejim continuarea practicei nenorocite a fondurilor în afară de buget, care, dacă mai aveau o explicație — nu însă și o îndreptățire — în perioada bugetelor deficitare, când pe calea veniturilor normale neputându-se acoperi unele nevoi urgente, se recurgea la această cale anormală a veniturilor speciale astăzi, când suntem în al 3-lea an de buget echilibrat — ba și excedentar — perseverarea în sistemul fondurilor lăturalnice constitue o anomalie — ba un abuz — ce nu se mai poate tolera.

H. I.

SCRISORI DIN PARIS

Partidul socialist

refuză să devie colonie comunistă

de RENE SAIVE

Paris, August

Este foarte puțin probabil ca certurile răsunătoare care, acum câțiva ani, învrăjbiau partidul comunist francez să fi pasionat Europa. De aceea, nu-i de prisos să reamintim că înainte de alcătuirea Frontului popular înțelegerea nu domnea între trupele d-lui Blum și acelea ale d-lui Cachin. Cele două fracțiuni își aruncau cele mai cumplite insulte, iar loviturile cele mai aspre se schimbau zilnic între socialiști și comuniști. A trebuit să vină neîndemânarea moderaților, ca împăcarea — adevărată minune — să se producă. Zâmbetele înlocuiră insultele, îmbrățișările înlocuiră pumnii. A fost epoca idilică a declarațiilor de dragoste și a jurămintelor de credință. Cele două partide, care și-au aruncat unul altuia tot felul de ticăloșii, se îmbrățișau acum. „Frații noștri socialiști", ziceau comuniștii. „Frații noștri comuniști", ziceau socialiștii. Spectacolul era în adevăr mișcător.

După câteva luni, prietenia comuniștilor pentru „frații lor socialiști" a ajuns atât de departe, încât s'au născut oarecari neliniști. S'a aflat în curând că partidul comunist era pradă unor suferinți grozave: nu mai putea trăi multă vreme despărțit de partidul socialist, fratele său mult iubit, și cerea crearea unui partid unic în care „massele proletare" să fie pe veci unite.

Fuziunea partidului comunist cu cel socialist, sau, mai exact, absorbirea partidului socialist de partidul comunist urma să se înfăptuiască.

Comuniștii se siliră să manevreze cu blândețe. Au primit toate condițiile socialiștilor, iar la 29 Iulie trecut au făcut partidului socialist câteva „propuneri concrete".

„Intre noi nu există nici o divergență politică, spuneau comuniștii socialiștilor. Vom pregăti deci fuziunea. Și, ca să începem, de ce oare șefii noștri nu s'ar întruni de două ori pe lună, ca să ia hotăriri în comun? Pentruce birourile noastre regionale și secțiile noastre locale n'ar ține întruniri comune? Dece deputații și ale-

(Continuare în pag. 2-a)

După victoria dela Santander

Soldații naționaliști își regăsesc familiile în satele eliberate.

Mareșalul Demin

a murit otrăvit cu conserve

Moscova, 30 (Telor). — *Moartea suspectă pe teritoriul sovietic a ministrului de războiu al republicei independente mongole, mareșalul Demin, și a unui general mongol a dat loc la o anchetă severă, care a stabilit că cei doi generali mongoli au murit otrăviți de niște conserve militare sovietice. In mod semioficial se răspândește știrea, că ar fi vorba de un atentat al unor cercuri antisovietice. De fapt însă se pare că totul se datorește numai neglijenței, cu care sunt fabricate conservele militare sovietice, așa că pot da loc la otrăviri.*

Foc pe un vapor încărcat

cu muniții de contrabandă

Echipajul l-a părăsit în voia soartei

Marsilia, 30 (Rador). — De 40 ore arde mocnit focul pe cargobotul „Gyuri", purtând pavilionul republicii Panama. Azi dimineață flăcările au răzbit pe covertă, astfel încât autoritățile din Marsilia au luat cunoștință de incendiu și au trimis imediat pompele de stingere.

Către amiază s'au produs mai multe explozii pe vas care a eșuat apoi în apropiere de Niolan.

„Gyuri" se numea înainte „Cap Ferrat" și fusese vândut de curând de un armator din Marsilia. Vasul îmbarcase mărfuri dela Pireu și Marsilia și urma să plece spre Barcelona.

FOCUL A FOST STINS

Paris, 30 (Radio-Central). — In portul Marsilia, a aruncat eri ancora vaporul „Gyuri", sub pavilion englez, dar aparținând unei societăți de navigație din Panama.

Azi dim. un incendiu a isbucnit pe bordul vaporului. Căpitanul și echipajul s'au refugiat imediat pe țărm, lăsând vaporul în voia soartei.

Niște soldați din marina franceză, cari se aflau prin apropiere, s'au dus imediat pe bordul vaporului și, după o muncă de două ore, au reușit să stingă incendiul.

Se crede că atitudinea, nu prea curajoasă, a echipajului, se datorește faptului că vaporul era încărcat cu armament și muniții. Vaporul venea din Pireu și avea destinația Spania.

Căpitanul vaporului era grec.

După dreptul maritim, vaporul cu întreaga încărcătură devine proprietatea soldaților francezi cari l-au salvat.

D. Sandler

s'a înapoiat la Stockholm

Stockholm, 30 (Rador). — D. Sandler, ministrul de externe al Suediei, a sosit aseară în capitală, înapoindu-se din vizita făcută în Polonia.

In drumul spre țară d-sa s'a oprit pentru puțin timp la Berlin, unde a avut o întrevedere cu ministrul Suediei.

oxo ● oxo

FILME

Sunt câțiva ani de-atunci.

In cabinetul ministerului sănătății.

— Excelență, zice șeful de cabinet, ați văzut tot ce trebuia să treacă pe sub ochii d-v.

— Ai dreptate.

— Un singur lucru v'a scăpat.

— Cum se poate ? !

— O omisiune datorită aglomerării de lucrări. Se poate repara oricând. E vorba de ospiciile de alienați.

— Așa este. Poate că atunci când te învârtești în politică, ai o idee aproximativă. Dar, mărturisesc, aș vrea să vizităm unul.

După câteva zile, mașina departamentului își face intrarea într'o curte vastă, măturată, stropită, împodobită cu leandri împrumutați dela restaurantele de vară.

Precedat și urmat de aparatul de conducere, ministrul și statul-major intră în diferitele pavilioane, mângâe pe numeroși pacienți de ambe sexe și de toate vârstele, examinează chiverile recent lustruite ale celor ce se cred împărați sau neguși, ignorează înjurăturile, mai atenuate decât cele parlamentare, ocolește secția dementților furioși, pentru că paza bună trece primejdia rea, în sfârșit o inspecție inopinată și profundă, cum se spune în comunicatele obișnuite.

— Dar aceștia cine sunt? întreabă ministrul, ajungând în dreptul unor alienați aliniați milităreste.

Cel din capul plutonului civil o ia înaintea șefului ospiciului, întinzând mâna excelenței.

— Noi suntem consiliul de miniștri.

— Să nu-l contraziceți, șoptește urechei ministeriale medicul.

— Imi pare bine de cunoștință, îi dă drumul execelența, cam aiurită de această surpriză.

Dar leaderul celor zece replică grațios :

— Dacă vă face plăcere, vă oferim postul de prim-ministru !

Don José

Louis Marin și românii din Ardeal

de prof. GH. MOROIANU

Distinsul om de stat francez a fost, după cum se și cuvenea — unui om care poartă în sufletul său, atâta interes și simpatie desinteresată țării și neamului nostru, — salutat din toate părțile cu multă dragoste și respectuoasă afecțiune, de când a pășit pe pământul țării noastre. A fost primit venerabilul șef al Federației Republicane din parlamentul francez și președ. al Institutului internațional de antropologie și al societății de etnografie din Paris, cu toată deferența și considerația ce o merită personalitatea eminentă, dar și d'o modestie rară,—cum sunt toți oamenii de elită — a d-lui Louis Marin.

D. LOUIS MARIN

Să ne fie îngăduit să trimitem și noi d'aici, din Ardeal, către care d-sa a fost atras din prima tinerețe, omagiile noastre și cele mai calde urări de bun sosit în România, — marelui prieten al țării noastre. Cu atât mai mult, că d. Louis Marin a fost prezent la istoricul proces al Memorandului din Cluj, acum patruzeci de ani, unde la desbaterile din ultima săptămână mă găseam și eu ca tânăr student în Paris — reprezentând câteva ziare franțuzești, printre cari „Journal des Débats" și „l'Indépendance Belge", ziare cari pregătise de câțiva ani, cu înțelegere și o rară desinteresare, o atmosferă prielnică în apusul european cauzei naționale a Românilor transilvăneni.

Căci nu mai încape nici o îndoială, că, dacă d. Louis Marin s'a simțit îndemnat să vie în Transilvania în 1894 aceasta s'a întâmplat de sigur nu numai pentru dragostea d-sale pentru știința etnografică ,pe care o cultivă cu pasiune din tinerețe, dar și pentru dragostea ce ne-o poartă. Dragoste ce s'a deșteptat fără îndoială în sufletul său în parte desigur și în urma campaniei inimoase, pe care o mână de studenți români de la facultățile din Paris, în cap cu Strce D. Brătianu, cu d. Victor Antonescu, cu iluștrii profesori dr. G. Marinescu, dr. Nanu-Muscel, cărora am urmat imediat cei din generația mea cu dr. A. Teohari, Ov. Densușianu, Ianculescu, Cantili etc. etc. — au întreprins-o în presa franceză, începând din 1890 ,când cu înființarea Ligii Culturale. In acea campanie de presă sprijinită de oameni politici și ziariști francezi eminenți, acea generație a noastră de Români, a aruncat o sămânță bună și roditoare. Sămânță bună și roditoare nu numai pentru epoca înfrigurată de atunci, dar și pentru timpurile de mai târziu și de azi, căci ea a fost menită să întărească tot mai mult legăturile de prietenie și frăție între Franța — care ne ajutase așa de mult și în 1859 — și între România, cari amândouă au luptat eroic una lângă alta în marele războiu.

Această strădanie a tinerilor studenți români din Paris din acea vreme — pe care a apreciat-o în termini călduroși mai anul trecut, și marele nostru învățător d. prof. Iorga, într'una din numeroasele d-sale opere istorice, — n'ar fi avut un rezultat practic ,dacă nu găsea între oamenii politici ai Franței și între ziariștii ei de pe vremuri, bărbați înțelegători și generoși, cari să îmbrățișeze cauza Ro-

(Continuare în pag. 2-a)